

РЕШЕНИЕ

№ 31124

гр. София, 05.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 03.07.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
София Тодорова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **3337** по описа за **2026** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. § 63, ал. 3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ.

Образувано е по касационни жалби от В. К. Л., с ЕГН [ЕГН] и Л. К. Л., с ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника си адв. Ц.-А. и А. Ц. Р. и Й. С. Й., чрез пълномощника си адв. М. срещу Решение № 9282/21.05.2026 г., постановено по гр.д. № 65005/2022 г. на СРС, 29-и състав, с което е оставена без уважение жалбата В. К. Л. и Й. С. Б. срещу Заповед № РПН16-РД-56-40/24.10.2026 г. на кмета на район П., СО, с която на основание § 62, ал. 3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ, се признава правото на наследниците на Ж. Д. М. – ползвател по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ да придобият правото на собственост, при изпълнение на условията на § 4а, § 4д и § 4з от ПЗР на ЗСПЗЗ върху 600 кв.м. от имот с идентификатор 14831.6512.1084, находящ се в м. Терасите, землището на [населено място], район П., СО.

В касационната жалба и допълнението към нея от В. К. Л. и Л. К. Л. се съдържат оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения, необоснованост и нарушение на материално-правните норми. Посочено е, че не са налице предпоставките за признаване права на ползвателя по реда на § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, не са налице материалноправните предпоставки за трансформиране правото на ползване в право на собственост върху имота, тъй като няма безспорни доказателства, че към 01.03.1991 г. процесната постройка в процесния имот с идентификатор 14831.6512.1084 е била построена. Вещото лице по изготвената пред СРС СТЕ не посочва каква е постройката - на основно или допълващо застрояване, преместваем обект, бунгало или фургон. От основаната СТЕ, както и от допълнителната СТЕ не се установява, каква

е нанесената в този план през 1988 г. постройка, дали е масивна или пък преместваем обект. Считат, че по делото категорично не е доказано от наследниците на Ж. Д. М. фактическото положение - наличието към 01.03.1991 г. на полумасивна сграда на 1 1/2 етажи, тъй като всички документи свидетелстват за сграда едва след посочената дата, поради това и първата законова предпоставка не е налице. Това се установява и от писмо от СО-Район П., изх. № КГР24-ВК08-10/1/14.02.2024 г., в което изрично е посочено, че в дневника за право на ползване на имоти в [населено място] започва с № 1/11.05.1992 г. и от 01.05.1992 г. до 30.05.1992 г. Ж. Д. М. не фигурира в списъка на ползватели. Дори да се приеме, че към 01.03.1991 г. в процесния имот с идентификатор 14831.6512.1084 е била налична сграда с идентификатор 14831.6512.1084.1, то е следвало да бъде уважено възражението на жалбоподателите, че е налична хипотезата на § 1в, ал. 3 от ДР на ППЗСПЗЗ.

Не е налице и следващата предпоставка на § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, а именно ползвателите/ползвателят на земята да е заплатил земята на собственика чрез общината по цени, определени от Министерския съвет, съгласно чл. 36, ал. 2 в тримесечен срок от влизането в сила на оценката. По делото няма данни оценка да е била изготвяна, като дори не се твърди такава да е имало, поради което процедурата не е приключила, за да може да се счете за валидна обжалваната заповед. Освен това, липсва заявление от Ж. М. за стартиране на процедурата.

Твърдят и допуснати процесуални нарушения при постановяване на решението на СРС, като считат, че когато делото бъде върнато за ново разглеждане, съдът може да събира само доказателства, които не са преклудирани, които не са били известни на страните или са нововъзникнали. В конкретния случай са събирани доказателства, подписани от заинтересуваните страни и с дати преди връщането на делото за ново разглеждане, поради което и съдът не е следвало да ги взема предвид и да ги кредитира. Скицата от 09.09.1994 г. не е заверена от Район П. вярно с оригинала, както и Удостоверението за наследници на починалия Ж. М., както и Разрешително Ж-7/17.02.1968 г. Оспорват и съществуването на това разрешително, тъй като то не е представено в оригинал, нито в заверен препис от органа. Липсват и декларации от другите наследници по административната преписка, че не притежават земеделски земи. Налична такава е само от Е. Ж. М..

Също така считат, че ответника е издал оспорената заповед без да е бил сезиран за това надлежно, тъй като производството е започнало по неподписана молба. Процедурата по § 4 от ПРЗ на ППЗСПЗЗ е приложима за земеделски земи, предоставени за ползване за земеделски нужди. Към момента имотът не се ползва за земеделски нужди. Твърдят, че обжалваната заповед не е с предвиденото от закона съдържание и не е спазена процедурата по нейното издаване. Молят за отмяна на решението. Претендират разноски.

Отговор на касационната жалба е подаден от ответника по делото кмета на район П., който чрез юк Д. оспорва жалбата като неоснователна. Излага съображения за правилност на съдебното решение и законосъобразност на оспорената заповед. Моли за отхвърляне на жалбата.

Отговор на касационната жалба е подаден и от заинтересуваната страна Е. Ж. М., чрез адв. М., която оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че възраженията в жалбата са неоснователни, като правилно е прието от съда, че постройката не е от предвидените в § 1в, ал.3 от ДР на ППЗСПЗЗ. Посочва, че за характера на постройките е налице законово определение, законово посочени изключения, както и богата съдебна практика, от които следва, че съгласно тълкувателната норма на § 1 ал. 3 ДР ППЗСПЗЗ сградата следва да е прикрепена трайно към терена, без същата да отговаря на строителните правила и норми, установени с действащите към момента на построяването нормативни актове. Освен на задължителните указания, съдържащи се в посоченото ТР 2/2011 г. ОСГК ВКС, съдът е изложил и аргументи от практиката на ВКС,

намерили израз в Решение № 22/24.02.2015 г. на ВКС по гр.д. № 4581/2014 г. I-во г.о., от което съдът е направил правилния извод, че при преценката на вида на постройката не трябва да се добавят изисквания , извън законово определените в текстовете на земеделската реституция. За наличието на постройката в имота към датата, посочена в ЗСПЗЗ, съдът се е позовал на приетите по делото и неоспорени официални удостоверителни документи, като издадената служебна бележка от Кметската поземлена комисия [населено място] в уверение на това, че предоставеният на Ж. М. парцел по ПМС № 21, намиращ се в м. „Л.“ е в размер на 700 кв.м., издадената Скица-копие от неodobрен кадастрален план за [населено място], м. „Л.“, в която е удостоверено, че в югозападната част на имота е изградена и нанесена към 1988 г. сграда, разположена в югозападната му част.

Счита за установено от писмените и гласни доказателства, че правоимащото лице, е поставило началото на административното производство с надлежно искане, носещо подписа на лицето и действията му впоследствие са приети безусловно от неговите наследници, които са сезирали Район П. с искания по преписката, заявена от наследодателя им. Въпросът с първоначално представената и неподписана от заявителя молба е изяснен от обясненията на заинтересованата страна, предоставила на съда копие от документите на наследодателя Ж. М., намиращи се в нея, така и с по-късно представените документи , а именно преписката от Район П., постъпила в съда на 22.02.2024 г. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира разноски.

В касационната жалба от А. Ц. Р. и Й. С. Й. се съдържат оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на процесното решение, постановено при допуснати процесуални нарушения и такива на материалния закон. Твърдят, че производството по делото е съдебно продължение на административното производство по § 62, ал. 2 ПЗР на ППЗСПЗЗ и в него въобще не би трябвало да се изслушват експертизи и свидетели, а да се разглежда само законосъобразно на правните изводи на акта, въз основа на събраните в административното производство доказателства. Това е довело до неправилни изводи направени от съда относно вида на намиращата се в имота постройка. Също, при преценката на тези доказателства е допуснато превратно приложение на материалния закон.

Посочват, че в настоящия случай се отделят 600 кв. м. от имот, за който има вече приет кадастрален план и, който имот първоначално е бил 700 кв. м. и към датата на предоставянето му за ползване не е съществувал като такъв, като имотът уж е предоставен през 1963 г., а първия план е от 1988 г. Поради това считат, че съдът ненужно се е доверил на заключението на вещното лице, без обаче да изследва законосъобразността на комисията съставила процесните два протокола преди издаване на процесната заповед. В тях няма такива изводи. Също така, основното възражение е, че постройката не попада сред изключенията по § 1 в, ал. 3 ППЗСПЗЗ, за която ние твърдим, че не е трайно прикрепена към земята, поради което и не е осъществен фактическият състав на придобивния способ по § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ. Освен това считат, че Ж. М. не е имал право да заявява имота за изкупуване по реда и в определения нов срок по § 62 от ПЗР на ППЗСПЗЗ след 18.05.1992 г., когато е подал първата си молба без подпис, с последващите молби, тъй като вече е били упражнили това свое право през 1992 г. Разрешително № Ж - 7/17.02.1968 г., издадено на Районна дирекция на горите - С. и Протоколно решение № 8 от 15. 01. 1968 г. на комисията по разпределението на земите, не попадат в изискванията за земеделските земи, предоставени на граждани по силата на актове на Президиума на Народното събрание, на Държавния съвет и на Министерския съвет , съгласно §4, ал. 1 ПЗР на ЗСПЗЗ.

Отговор на касационната жалба е подаден от ответника кмета на район П., който чрез юк Д. оспорва жалбата като неоснователна. Излага съображения за правилност на съдебното решение и законосъобразност на оспорената заповед. Моли за отхвърляне на жалбата.

Отговор на касационната жалба е подаден и от Е. Ж. М., чрез адв. М., която оспорва жалбата като неоснователна. Посочва, че в производството по реда на АПК, по специално чл. 171 ал. 3 АПК в раздел „Доказателства” изрично е посочено, че съдът в това производство може да събира и нови доказателства, допустими по ГПК, а вещи лица, оглед или освидетелстване съдът може да назначава и служебно. Всички аргументи в касационната жалба за недопустимостта на експертиза и разпит на свидетели, както и за тяхната „ненадежност” са резултат на неправилното разбиране на процесуалните правила. Сича, че съдът е приложил правилно както процесуалния, така и материалния закон в постановения от него съдебен акт. Аргументирано и в съответствие със събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява наличието на сграда по смисъла на § 4а от ПЗР на ППЗСПЗЗ, невключваща се в изключенията на § 1в ал. 3 от ДР ППЗСПЗЗ. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира разноски.

Отговор по тази касационна жалба е постъпил от заинтересованата страна Ю. И.-В., чрез адв. Б., която оспорва касационната жалба като неоснователна. Посочва, че по отношение на постройката е налице ТР 2/2011 г. ОСГК ВКС. По отношение на правото на заявление от Ж. М. е цитирана разпоредбата на § 4а, ал.6 ЗСПЗЗ. Моли за отхвърляне на жалбата.

В съдебно заседание касаторите В. К. Л. и Л. К. Л. се представляват се от адв. А., която поддържа подадената жалба и моли за нейното уважаване.

В представени писмени бележки доразвива съображенията си за незаконосъобразност на оспореното решение.

Касаторите А. Ц. Р. и Й. С. Й. не се явяват и не се представляват в съдебно заседание.

Ответникът Кметът на район П. - Столична Община, не се явява и не се представлява в съдебно заседание.

В съдебно заседание заинтересованата страна Е. Ж. М. се явява лично и с адв. М., която оспорват жалбата и моли за отхвърлянето им.

В представени писмени бележки доразвива съображенията си неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна И. П. Б. се представлява от адв. И., който оспорва жалбите и моли за отхвърлянето им. Претендира разноски за оказана безплатна правна помощ.

В представени писмени бележки доразвива съображенията си неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна В. А. Д. се явява лично и оспорва жалбите.

Заинтересованите страни Е. Р. Я., Т. В. Я., Р. В. Я., Д. В. Д., С. В. Т., Й. Т. Т., К. Д. П., М. И. С., П. Г. С., Л. П. С., В. И. И., С. Л. А., Ф. А. К., А. А. Н., Д. С. Д., Ц. Д. П., Г. Д. П., М. Ц. П., Ц. Р. Р., К. Р. Р., Р. И. В., Г. С. Т., М. С. И., П. С. Р., Н. С. Р., Т. П. Р. и Ю. В. И. - В. не се явяват и не се представляват

Представителят на софийска градска прокуратура, взема становище за неоснователност на касационните жалби.

Административна съд С.-град, IX-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Разрешително № Ж-7/17.02.1968 г. е издадено от директора на Районна дирекция на горите – С. в полза на Ж. Д. М., в уверение на това, че на последния се предава безплатно за вечно ползване 0.700 дка земя от горския фонд в м. Г. II – “Л.”. Върху разрешителното се съдържа отбелязване, че фактическото предаване на имота в посочените граници е било извършено на 18.03.1968 г.

По делото е представена молба от Ж. Д. М. до Техническата служба при кметство Г. – [община] от 18.05.1992 г., без положен подпис от молителя.

Представена е и молба от Ж. Д. М. до Техническата служба при кметство Г. – [община], от

28.05.1992 г., с положен подпис на молителя.

Представена и молба от Ж. Д. М. до Техническата служба при кметство Г. – [община], от 16.06.1992 г., с положен вх. № 1045/18.06.1992 г., саморъчно подписана от молителя.

Във всяка една от молбите Ж. Д. М. се легитимира като ползвател на земеделски имот с площ от 0.700 дка в м. Г. – „Л.“.

С молбите М. заявявал воля да придобие право на собственост върху описания имот, за което моли да му бъде определена оценка съгласно § 4а ЗСПЗЗ на ползваната от него земя.

С молба от 27.01.1998 г., подадена от Н. П. М., П. Ж. Д. и Е. Ж. М., в качеството им на наследници на Ж. Д. М., видно и от Удостоверение за наследници изх. № 3885/17.07.2016 г., е отправено искане до ТОА „П.“, кметство Г., за изготвяне на оценка на предоставения им за ползване имот, на основание ПМС № 21, находящ се в землището на [населено място] – м. „Л.“ П, с площ от 700 кв. м. Към молбата били приложени Разрешително № Ж-7/17.02.1968 г., Скица на парцел № 1084-Г-10-6-5 на ПМС № 21 и Удостоверение за наследници № 142/14.02.1996 г. Видно от отбелязване, извършено върху молбата, същата е приложена към преписка, образувана по молба вх. № 1045/18.06.1992 г. Със заявление вх. № РПН16-ГР94-1444/27.04.2016 г. Е. Ж. М. е отправила искане към кмета на р-н „П.“ за продължаване на процедурата по придобиване на ПИ 1084, [населено място].

По делото е налична служебна бележка, издадена на 20.12.1991 г. от Кметска поземлена комисия – [населено място] в полза на Ж. Д. М., в уверение на това, че предоставеният на Ж. Д. М. парцел по ПМС № 21 е в размер на 700 кв. м. и се намира в м. „Л.“, [населено място]. На 09.09.1994 г.

Ж. Д. М. се е снабдил със Скица – копие от неodobрен кадастрален план за [населено място], м. „Л.“, в която е удостоверено, че имот с пл. № 1084 е заснет през 1988 г. и е нанесен в кадастрален лист № Г-10-6-Б съгласно разрешително № Ж7/1968 г., както и че същият се владее от Ж. Д. М.. На извадката от кадастралния план в имота е нанесена сграда, разположена в югозападната му част.

По делото е представена Декларация от 29.01.1998 г. от Е. Ж. М. – наследник на Ж. Д. М., с която декларира, че нито тя, нито семейството ѝ притежава земеделски имот в С. район.

С Решение № 3225/11.02.2006 г. на Общинска служба „Земеделие и гори“, [община], на наследниците на С. М. В. е признато право на собственост в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на имот, съставляващ нива от 6.100 дка, X категория, находяща се в терен по § 4 на [населено място], м. „П. стрън“, и нива от 2.000 дка, IX категория, находяща се в терен по § 4 на [населено място], м. „К.“, като е изрично посочено, че възстановяването на правото на собственост върху имотите, разположени в територии по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ се извършва при условията на чл. 28 ППЗСПЗЗ, като имотните граници се определят въз основа на влезлия в сила план на новообразуваните имоти по чл. 28, ал. 9 ППЗСПЗЗ.

Със Заповед № РД-09-512/20.11.2015 г. на кмета на район „П.“, СО е назначена комисия със задачи да извършва цялостна проверка и да дава становища относно спазването на изискванията на актовете на държавните органи, посочени в § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, както и относно спазването на изискванията на § 4а и § 4б от ПЗР на ЗСПЗЗ; да съставя протоколи, въз основа на които кметът на района издава заповед, на основание § 62, ал. 3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ; да извършва цялостна проверка и да дава становища относно възстановяването, съответно придобиването на правото на собственост върху новообразуваните имоти.

Представен е Констативен протокол № РПН16-ГР94-1444/29.07.2016 г., съставен от тричленна комисия, след извършен оглед на място, при който е констатирано, че в имот с идентификатор 14831.6512.1084 по кадастралната карта на [населено място], м. „Терасите“, има полумасивна сграда на 1 S етажа със ЗП 12 кв. м., има кладенец, имотът е ограден с телена мрежа, има плодни

дръвчета, окосен е и видимо поддържан.

Представен е и Протокол № 1444/02.09.2016 г. на комисията по §4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, в който е обективизирано становище за спазване на изискванията по § 4 и сл. от ПЗР на ЗСПЗЗ и наличие на предпоставките на закона наследниците на Ж. Д. М. да придобият право на собственост върху 600 кв. м. от предоставения им за ползване имот.

Видно от констатациите на членовете на комисията по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, обективизирани в посочения протокол, молба вх. № 1045/18.06.1992 г. от Ж. Д. М. е подадена в срок и административното производство, в рамките на което е издадена оспорената в настоящото производство заповед, е иницирирано по надлежно оформена и срочно подадена молба на Ж. Д. М..

Със Заповед № РПН16-РД-56-40/24.10.2016 г. на кмета на район „П.“, СО, на основание § 62, ал. 3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ, Протокол № 1444/02.09.2016 г., изготвен от комисия, назначена със Заповед № РД-09-512/20.11.2015 г. на кмета на район „П.“, СО, Решение № 31 от Протокол № 48/28.09.1998 г. на СОС и Заповед № РД-09-580/03.09.1998 г. на кмета на СО, е признато правото на наследниците на Ж. Д. М. – ползвател по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ да придобият правото на собственост, при изпълнение на условията на § 4а, 4д и 4з от ПЗР на ЗСПЗЗ, върху 600 кв. м. от имот с идентификатор 14831.6512.1084, находящ се в м. „Терасите“, землището на [населено място], район П., Столична община. Със същата заповед е възложено изготвяне на оценка на имота в съответствие с чл. 36, ал. 3 ЗСПЗЗ и прогресивно нарастващата такса съгласно § 4а, ал. 2 от ПЗР на ЗСПЗЗ. Заповедта е надлежно съобщена на наследниците на З. Я. М. и С. М. В. – по пощата с обратни разписки.

По оспорване на процесната заповед, с решение № 20212938/17.11.2021 г., по гр. д. № 72085/2016 г. Софийски районен съд, 176-и състав, е отменил заповед № РПН16-РД56-40/24.10.2016 г. на кмета на район „П.“ – СО, с която се признава правото на наследниците на Ж. Д. М. да придобият собственост при изпълнение на условията на § 4а, § 4д и § 4з от ПЗР на ЗСПЗЗ върху 600 кв.м. от имот с идентификатор 14831.6512.1084, находящ се в м. Терасите, землище на [населено място], район „П.“, Столична община. Районният съд е приел, че при издаването на заповедта са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Намерил е, че се установяват съществени нарушения на процесуалните правила при издаване на оспорваната заповед - същата е издадена без да има надлежно оформено за това искане на правоимащо лице - участник в производството, тъй като молбата, иницирирала производството по §4а, §4д и §4з от ПЗР на ЗСПЗЗ не носи подписа на ползвателя Ж. М., тя изобщо не е подписана. Съдът е констатирал също и, че не е била спазена процедурата съгласно § 62, ал. 3 от ПРЗ ППЗСПЗЗ, според която в случай че се признава правото да се придобие собствеността, със заповедта се възлага и извършването на оценка на имота, а по делото е нямало данни оценка да е била изготвяна.

Решение № 20212938/17.11.2021 г., постановено по гр. д. № 72085/2016 г. по описа на СРС, 176 състав е оспорено пред АССГ, който със свое Решение № 6872/17.11.2022 г., постановено по К. № 6377/2022 г. по описа на АССГ, го е отменил. В мотивите е посочено, че съдът е подходил напълно формално при разрешаването на спора, с който е сезиран, като позовавайки се на липсата на подпис на заявлението, подадено от Ж. М. с дата 18.05.1992 г., е приел, че Заповед № РПН 16-РД 56-40/24.10.2016 г. на кмета на район „П.“, СО е издадена без да има надлежно оформено за това искане на правоимащо лице. Прието е от съда, че СРС не е изследвал обстойно всички събрани в хода на съдебното производство доказателства. Не е съобразено обстоятелството, че видно от Протокол № 1444/02.09.2016 г., комисията, дала становище, че са спазени изискванията на § 4 и сл. от ПЗР на ЗСПЗЗ, е установила, че има подадена молба в срок, с вх. №

1045/18.06.1992 г., носеща подписа на ползвателя Ж. М..

Съдът е мотивирал, че не споделя извода на първоинстанционния съд за неспазване на процедурата съгласно § 62, ал. 3 от ПРЗ на ППЗСПЗЗ, според която в случай че се признава правото да се придобие собствеността, със заповедта се възлага и извършването на оценка на имота. Прието е, че видно от приложената Заповед № РПН 16- РД 56-40/24.10.2016 г. на кмета на район „П.“, СО, съгласно § 62, ал. 3 от ПРЗ на ППЗСПЗЗ е възложено извършването на оценка на имота в съответствие с чл. 36, ал. 2 от ЗСПЗЗ и прогресивно нарастващата такса, съгласно § 4а, ал. 2 от преходните и заключителни разпоредби на ЗСПЗЗ.

В решението си АССГ е посочил, че за да прецени законосъобразността на обжалвания административен акт, съдът е следвало да изследва наличието, респ. липсата на законовите предпоставки за признаване права на ползвателя. При това е било необходимо по безспорен начин да се установи дали върху процесната земя е била изградена сграда. Това е абсолютно задължително, за да се установи дали процесният случай попада в приложното поле на § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ. Не е изследван въпросът дали ли са предпоставките на издаване на заповед по реда § 4к, ал. 7 от ПЗР на ЗСПЗЗ, което е предмет на производството. Няма изведени изводи относно характера на тези заповеди, респ. зависимостта на същите от съответния ПНИ за местността и останалите предвидени в нормата предпоставки.

Поради това, АССГ е върнал делото за ново разглеждане от СРС при спазване на дадените указания.

При повторното разглеждане на делото в СРС е образувано гр.д. № 65005/2022 г. по описа на съда, 29-и състав. По делото е назначена и изслушана експертиза с основно и допълнително заключение. В заключението си вещото лице е посочило, че процесният имот се намира в землището на [населено място], м. „Терасите“, като в този район не е наличен регулационен план /РП/. През 1988 г. за м. „Терасите“ е изработен кадастрален план /КП/, в който процесният имот е нанесен като имот 1084 с площ от 700 кв. м. В този план имотът е заснет и нанесен по границите му, оградени с ограда, като в югозападната му част е нанесена и постройка. За района, в който се намира имотът, е налична влязла в сила кадастрална карта, одобрена със Заповед № РД-18-37/04.07.2011 г., в която имотът е с идентификатор 14831.6512.1084, с площ от 600 кв. м., предназначение – земеделска територия, начин на трайно ползване – за друг вид застрояване. В КК, в процесния имот е нанесена сграда с площ от 12 кв. м. на един етаж. Вещото лице, след оглед на място през м.11.2020 г., е дало заключение, че в югозападната част на процесния имот е налична сграда на 1 S етаж, с площ от 13,86 кв. м. Сградата е с бетонов под и бетонови стени. Покривната конструкция е дървена – двускатен покрив, покрит с гофрирана ламарина. На партерния й етаж има една жилищна стая с директен вход от двора и второ помещение със стопанско предназначение, също с директен вход от двора. В подпокривното пространство има втора стая с вход чрез стълба от жилищното помещение от първия етаж. За изолация стените на подпокривния етаж са облицовани с дървени плоскости отвън и отвътре. Стаята на първия етаж има прозорец от север и прозорец от изток, а тази на втория етаж – само от север. Прозорците са с дървени капаци. Стопанското помещение няма прозорец. В североизточния край на дворното място е налична дървена тоалетна. Към момента на огледа помещенията са с разбити врати, като във вътрешността на сградата са видими следи от вандалски прояви. Вещото лице е заключило, че процесният имот представлява част от имота, за който е издадено Решение № 3225/11.02.2006 г. ОСЗ – П., с което е признато правото на собственост на наследниците на С. М. В. в стари реални граници на нива от 6.100 дка, X категория, находяща се в терен по § 4 в [населено място], м. „П. Стрън“, заявена с пореден номер 1 от заявлението и установена с Е. регистър стр. 227. За района, в който се намира процесният имот, е изготвен и одобрен План на новообразуваните

имоти, в който е нанесена и постройката, съществуваща в имота. Вещото лице посочва, че при изготвяне на плана на новообразуваните имоти са съобразени признатите площи, върху които собствениците на постройки могат да придобият собственост, вкл. че Ж. Д. М. може да придобие собственост върху 600 кв. м., като 100 кв. м. от стария ПИ 1084 са преминали към съседния имот с пл. № 1085. Процесният имот с идентификатор по КККР 14831.6512.1084 е идентичен с имот № 14831.6112.1084 по плана на новообразуваните имоти, като с 500 кв. м. същият попада върху имота, определен като имот с пл. № 35 от масив 113 – определен като стар имот на С. М. В., с 20 кв. м. върху имот с пл. № 44 от масив 113 – определен като стар имот на З. Я. М., и с около 80 кв. м. В имот с пл. № 48 от масив 113 – определен като стар имот на Н. Д. Г. и Г. Д. Г.. Изслушано в съдебно заседание, вещото лице пояснява, че сградата в имота е масивна, като не може да отговори с точност кога тя е нанесена в плановете, но се установява, че е налична такава при изготвяне на плана от 1988 г.

В допълнителното заключение на СТЕ е посочено, че в КП от 1971 г. процесният имот е нанесен като имот с пл. № 516, като в разписния лист към този план за собственик на имота е вписан Ж. Д. М., без посочен документ за собственост. В кадастралния план от 1988 г. процесният имот е нанесен като имот с пл. № 1084, като в разписния лист към този план за собственик на имота е вписан Ж. Д. М., при посочен документ за собственост ПМС № 21 и разрешително Ж-7/1968 г. В одобрения ПНИ процесният имот е отразен като ПИ с номер 14831.6512.1084 с площ от 600 кв. м., за който като собственик е записан Ж. Д. М..

По делото са събрани гласни доказателства, като са разпитани свидетели. От разпита на свидетелката Ц. К. Б. е установено, че тя е позната на Е. М., с която от началото на 60-те години на миналия век са живеели в съседство в[жк]. По спомен на свидетелката Б., през 70-те години с Е. М. посетили за първи път „ранчото“ на семейството на Е. в [населено място]. На въпросното място имало изкопи, строителни дейности, прокарали се тръби за напояване. Мястото било силно денивелирано, като от семейството разбрала, че възнамеряват във високата му част да строят къщичка. Свидетелката си спомня, че като деца посещавали мястото около 2 пъти годишно, но чак 1976-1977 г. в него видяла изградена постройка – бетонна, като монолитна. Постройката имала един основен етаж, на който имало една стая с легло, маса, стара печка. Вторият етаж бил подпокривен и до него се стигало със стълба, по която обаче свидетелката не се е качвала. Вдясно от самата къща имало малка барака за складиране на градински инвентар. В долната част на дворното място имало външна тоалетна и кладенец с бетонни пръстени. В самото дворно място имало и много плодни дръвчета, лозя, цветя. По спомени на свидетелката бащата на Е. – чичо Ж. оставал лятно време да ношува в имота. Последно виждала него и майката на Е. – Н., в имота между 1990-2000 г., като към онзи момент имотът имал приличен вид. Пътят до него бил трудно проходим, като свидетелката Б. се придвижвала до него с автомобил. Последно ходила в имота преди около 2 години /считано от разпита пред съда/, когато ѝ направило впечатление, че е силно занемарен, обрасъл, оградната мрежа била повредена. Разказва, че Е. ѝ е споделяла, че имотът е ставал обект на посегателства и се е налагало да наема човек, който да поправи оградата. Площта на дворното място по преценка на свидетелката е около 500-600 кв. м.

От разпита на свидетелката Е. П. В. е установено, че тя познава В. Д. /съпруга на П. Д., който е син на Ж. М. според удостоверение за наследници/ от 1973 г., като семействата им са в приятелски отношения и още оттогава често се събират. От В. Д. свидетелката В. знае, че свекърът на първата има имот в [населено място], в който са ходили неведнъж, тъй като си организирали там младежки събирания. Първото посещение за свидетелката В. било именно през 1973 г. За имота грижи полагал свекърът на В.. Самият имот бил денивелиран, с тераси, на които били посадени ягоди, плодни дръвчета. В двора имало кладенец и бетонна постройка, вкопана в

земята. Първият етаж на постройката бил около 25 кв. м. и в него имало две помещения и вътрешно стълбище, водещо към втория етаж. Стените на постройката били тухлени. При първото посещение на свидетелката през 1973 г. сградата вече била построена. От В. Д. свидетелката е чувала, че в сградата често са влизали неправомерно непознати лица, които са я разбивали. Последно свидетелката В. посетила имота преди около месец и половина /считано от разпита пред съда/, когато възприела, че имотът се е запазил, но терасите не са така прекопани, има саморасли ягоди, дръвчетата също са се запазили. Не е забелязала разлика в очертанията или височината на сградата в сравнение с вида ѝ от 1973 г. Имотът е ограден с плетена мрежа, която понастоящем е цяла. Винаги, когато свидетелката е ходила в имота, там е бил Ж., който споделял, че мястото му влияе добре здравословно и разпуска там, садейки ягоди, малини. В имота няма водопровод и канализация, но има кладенец. Преди години имало ток, но понастоящем няма.

От разпита на свидетеля М. И. А. е установено, че той е познат на А. Р. от ученическите им години и заедно са ходили в процесния имот в землището на [населено място]. През 2000 г. карали колелета в този район и А. Р. му бил споделил, че имотът е наследствен на семейството. Самият имот представлява място с площ от около половин декар с порутена постройка в него, която видял именно през 2000 г. Постройката представлявала „нещо като къща“, без прозорци, без врати, с покрив, без ток и вода. Последната била необитаема. Достъпът до имота бил свободен, мястото било неоградено, а дворът – неподдържан. Свидетелят заявява, че често минава покрай имота, последно тази година /считано към разпита пред съда/. От няколко години в имота имало телена ограда, няма спомен преди това да е имало остатъци от мрежа. Макар да има видимост към сградата при преминаването покрай имота, свидетелят не е забелязал какво е състоянието ѝ.

Възприемайки така изложената фактическа обстановка, при повторното разглеждане на делото, СРС с решение № 9282/21.05.2026 г. по гр.д. № 65005/2022 г. по описа на СРС, 29-и състав, е оставил без уважение жалбата срещу оспорената заповед на кмета на район „П.“, СО като е посочил, че при кумулативното наличие на материалноправните предпоставки, уредени в § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, се налага изводът, че правото на наследниците на Ж. Д. М. да придобият собствеността върху 600 кв. м. от процесния имот е валидно възникнало и заповедта, с която е признато, е правилна и законосъобразна.

Пред настоящата инстанция, жалбоподателите В. К. Л. и Л. К. Л. представиха снимков материал на покрив на постройка, за която се твърди, че е на процесната сграда, както и справки от АВ, от които се установява, че Н. П. М., В. А. Д. и И. П. Б. притежават недвижими имоти.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ. достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение № 9282/21.05.2026 г. по гр.д. № 65005/2022 г. по описа на СРС, 29-и състав, с което е оставена без уважение жалбата В. К. Л. и Й. С. Б., срещу Заповед № РПН16-РД-56-40/24.10.2026 г. на кмета на район П., СО, с която на основание § 62, ал. 3 ПЗР на ППЗСПЗЗ, се признава правото на наследниците на Ж. Д. М. – ползвател по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ да придобият правото на собственост, при изпълнение на условията на § 4а, 4д и 4з от ПЗР на ЗСПЗЗ върху 600 кв.м. от имот с идентификатор 14831.6512.1084, находящ се в м. Терасите, землището на [населено място], район П..

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно, поради следните съображения.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществени процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от В. К. Л. и Й. С. Б., допустима жалба.

Районният съд не е нарушил и процесуалните правила относно събирането на допустимите и относими към спора доказателства, подробно е обсъдил доводите на страните. В мотивите към решението е направено изложение на установените от събраните по делото фактически обстоятелства и на следващите от тях правни изводи, възприети и от настоящият съдебен състав, като съобразени с приложимите материалноправни разпоредби.

Настоящата съдебна инстанция констатира, че оспорената пред районния съд заповед е издадена от компетентен орган – кмета на район П., с оглед предоставените му от §62, ал.3 ПЗР на ППЗСПЗЗ правомощия, в предвидената за това писмена форма. Заповедта е мотивирана, като са посочени правните и фактическите основания за издаването. В изложението на мотивите, органът е препратил към протокол № 1444/02.09.2016 г., изготвен от комисия, назначена със Заповед № РД-09-512/20.11.2015 г. на кмета на район „П.“, СО, Решение № 31 от Протокол № 48/28.09.1998 г. на СОС и Заповед № РД-09-580/03.09.1998 г. на кмета на СО.

Настоящият съдебен състав намира, че при постановяването на решението си, СРС е изпълнил дадените с влязло в сила решение № 6872/17.11.2022 г., постановено по К. № 6377/2022 г. указания. С посоченото решение е отменено решение на СРС и делото е върнато за ново разглеждане като са дадени указания по тълкуването и прилагането на закона. В изпълнение на дадените от съда указания, СРС е допуснал изготвянето на СТЕ, която да установи дали в имота е налична сграда, както и вида ѝ. Също така е разпитал свидетели относно това дали имота е бил ползван от Ж. Д. М.. Анализирал е представените по делото доказателства и по-конкретно молби - от 28.05.1992 г., с положен подпис на молителя и от 16.06.1992 г., с вх. № 1045/18.06.1992 г., саморъчно подписана от молителя, които поставят началото на процедурата, като ги е съпоставил с практиката на ВКС. Направил е подробен анализ на всички събрани по делото доказателства, преценил ги е в тяхната съвкупност и поотделно и е достигнал до изводите, изложени в съдебното решение. В този смисъл, настоящият съдебен състав приема, че съставът на СРС, постановил процесното решение, е изпълнил дадените от АССГ с отменителното решение указания.

Правото на придобиване на собственост от ползвателите върху предоставените им за ползване земи, за които правото на ползване е прекратено по силата на § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ възниква при наличието на три предпоставки. Съгласно § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, гражданите, на които е предоставено право на ползване върху земи по § 4, при спазване изискванията на актовете на държавните органи, посочени в него, придобиват право на собственост върху тях, когато са построили сграда върху земята до 1 март 1991 г. и заплатят земята на собственика чрез общината по цени, определени от Министерския съвет, съгласно чл. 36, ал. 2 в тримесечен срок от влизането в сила на оценката.

За целта § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ и § 61 и 62 ПЗР ППЗСПЗЗ уреждат нарочна процедура, включваща поредица от действия на ползвателя и на общинската администрация, в резултат на които се стига до придобиване на правото на собственост. Първо е нужно ползвателят, който желае да изкупи земята, да подаде до общината заявление за изкупуване в срок до 31.01.1998 г. След това назначена от кмета на общината комисия дава становище относно наличието на законовите предпоставки за придобиване на собствеността. Въз основа на становището на тази комисия кметът издава заповед, с която признава или отказва да признае правото да се придобие собствеността. Заповедта на кмета подлежи на обжалване по административен ред. Ако правото бъде признато с влязъл в сила акт, се възлага извършване на оценка на имота от техническата служба на общината. Изготвената оценка се утвърждава със заповед на кмета. Тази заповед също подлежи на обжалване по административен ред. След влизане в сила на оценката в тримесечен срок цената следва да бъде заплатена от ползвателя. Заплащането на цената е последното действие, с което приключва реализирането на този сложен фактически състав и което води до придобиване на правото на собственост.

В настоящия случай, СРС в обжалваното решение обосновава и съответно на доказателствата по делото е приел, че от Разрешително № Ж-7/17.02.1968 г., издадено от директора на Районна дирекция на горите – С., се установява, че съгласно т. 9 и 11 от 21 ПМС от 31.01.1963 г. и на основание протоколно решение № 8 от 15.01.1968 г. на комисията по разпределение на земите, в полза на Ж. Д. М. е била предадена безплатно за вечно ползване 0.700 дка земя от горския фонд в м. Г. II – „Л.“. От СТЕ се установява, че в одобрения план за новообразувани имоти процесният имот е отразен като ПИ с номер 14831.6512.1084 с площ от 600 кв. м., за който като собственик е записан Ж. Д. М.. В КП от 1988 г. процесният по делото имот е нанесен като имот с пл. № 1084. В разписния лист към този план за собственик на имота е вписан Ж. Д. М., при посочен документ за собственост ПМС № 21 и разрешително Ж-7/1968 г. Процесният имот с идентификатор по КKKP 14831.6512.1084 е идентичен с имот № 14831.6112.1084 по плана на новообразуваните имоти, като с 500 кв. м. същият попада върху имота, определен като имот с пл. № 35 от масив 113 – определен като стар имот на С. М. В., с 20 кв. м. върху имот с пл. № 44 от масив 113 – определен като стар имот на З. Я. М., и с около 80 кв. м. в имот с пл. № 48 от масив 113 – определен като стар имот на Н. Д. Г. и Г. Д. Г.. Процесният имот с идентификатор 14831.6512.1084 представлява част от имота, за който е издадено Решение № 3225/11.02.2006 г. на ОСЗ – П., с което е признато правото на собственост на наследниците на С. М. В. в стари реални граници на нива от 6.100 дка, десета категория, находяща се в терен по § 4 в [населено място], м. „П. Стрън“, заявена с пореден номер 1 от заявлението и установена с Е. регистър стр.227, което безспорно се установява от заключението по СТЕ.

В тази насока, СРС правилно е установил по делото първата материалноправна предпоставка за трансформиране правото на ползване в право на собственост върху имота, а именно притежанието на право на ползване върху земеделската земя, предоставено по силата на акт на Министерския съвет.

Правилно СРС е приел наличието и на втората предпоставка за признаване правото на придобиване на собственост върху земята, а именно в нея да е изградена сграда до 01.03.1991 г. При съвкупния анализ на събрания по делото доказателствен материал, вкл. показанията на свидетелките Б. и В., и въз основа на заключението на вещото лице по СТЕ, съдът формира категоричен извод, че към 1 март 1991 г. в процесния имот е съществувала постройка. В този смисъл вещото лице по СТЕ е посочило, че през 1988 г. за м. „Терасите“ е изработен КП, в който процесният имот е нанесен като имот 1084 с площ от 700 кв. м. В този план имотът е заснет и нанесен по границите му, оградени с ограда, като в югозападната му част е нанесена и постройка.

Съществуването на тази постройка към релевантния момент установяват и свидетелите Б. и В., придобили лични впечатления за имота още през 70-те години на миналия век, вкл. свидетелката Б. за процеса на неговото изграждане. В подкрепа на тези доказателства е и приобщената по делото Скица – копие от неодобрен кадастрален план за [населено място], м. „Л.“, издадена през 1994 г., видно от която в имота е нанесена сграда, разположена в югозападната му част. СРС е направил анализ дали изградената в имота постройка представлява сграда по смисъла на ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ, който се споделя от настоящия състав.

Съгласно § 1в, ал. 3 от ДР на ППЗСПЗЗ не са сгради по смисъла на § 4а ЗСПЗЗ изградените стопански постройки за подслон и съхраняване на инвентар и селскостопанска продукция независимо от площта им и вида на конструкцията; строежи, направени от фургони, вагони, контейнери, каросерии, гаражи, независимо от начина на закрепването им на терена; непредназначените за постоянно, сезонно или временно обитаване обемно сглобяеми елементи, независимо от начина на закрепването им на терена; незавършени строежи до покрива включително. От заключението по СТЕ, както и от свидетелските показания по делото се установява, че в имота е налична сграда на 1 S етаж, с площ от 13,86 кв. м., която с бетонов под и бетонови стени. Покривната конструкция е дървена – двускатен покрив, покрит с гофрирана ламарина. На партерния й етаж има една жилищна стая с директен вход от двора и второ помещение със стопанско предназначение, също с директен вход от двора. В подпокривното пространство има втора стая с вход чрез стълба от жилищното помещение от първия етаж. За изолация стените на подпокривния етаж са облицовани с дървени плоскости отвън и отвътре. Стаята на първия етаж има прозорец от север и прозорец от изток, а тази на втория етаж – само от север. Прозорците са с дървени капаци. Стопанското помещение няма прозорец. От свидетелските показания пък се установява, че сградата е била налична преди 01.03.1991 г.

В този смисъл неоснователни са възраженията на жалбоподателите относно вида на сградата. Няма как съдът да даде вяра на снимков материал, несъбран по съответния за това ред, вместо на заключение по допусната СТЕ. Още повече, че от представената снимка не може да се установи нито един релевантен по делото факт. Заключението на вещото лице съдът приема за компетентно, безпристрастно и непротиворечиво.

На следващо място, правилно е прието от СРС, че е налице и другата кумулативна предпоставка за трансформация по § 4а, а именно наличието на подадено до общината заявление за изкупуване в срок до 31.01.1998 г. От доказателствата по делото безспорно е установено, че с молба от 28.05.1992 г., с положен подпис на молителя и молба от 16.06.1992 г., с положен вх. № 1045/18.06.1992 г., саморъчно подписана от молителя, във всяка от които Ж. Д. М. се легитимира за ползвател на земеделски имот с площ от 0.700 дка в м. Г. – “Л.“ и е заявил воля да придобие право на собственост върху описания имот, за което моли да му бъде определена оценка съгласно § 4а ЗСПЗЗ на ползваната от него земя. Т.е. в срок до 31.01.1998 г. ползвателят Ж. Д. М. е подал до общината заявление за изкупуване на процесния имот. Отделно от това, видно от представената пред районния съд молба от 27.01.1998 г., подадена от Н. П. М., П. Ж. Д. и Е. Ж. М., в качеството им на наследници на Ж. Д. М., също се установява, че е подадена в преклузивния срок.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателите относно това, че при второто разглеждане на делото са събирани доказателства, възможността за представянето на които е била преклудирана. От една страна, производството по делото е по реда на АПК, където не е предвидена преклузия за събиране на доказателства. А от друга, с отменителното решение АССГ е дал указания за изследване именно на този въпрос, поради което правилно е било събирането на доказателства в този смисъл.

Както правилно е посочил СРС в решението си, съгласно съдебната практика въпросът със заплащането на цената възниква едва след влизане в сила на акта, с който се признава правото да се придобие земята, след извършване на оценка на имота от техническата служба на общината, която се утвърждава със заповед на кмета и след влизане в сила и на този акт, от който се поражда задължение за правоимащия в тримесечен срок да заплати определената сума. Заплащането на цената е последното действие, с което приключва реализирането на този сложен фактически състав и, което води до придобиване правото на собственост. Доколкото настоящето дело е с предмет заповедта, с която се признава правото на придобиване на земята, въпросът дали е платена цената не е релевантен за спора.

В заключение следва да се посочи, че при наличието на законовите предпоставки на § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, СРС законосъобразно е отхвърлил жалбата срещу Заповед № РПН16-РД-56-40/24.10.2026 г. на кмета на район П., СО, с която на основание § 62, ал. 3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ, се признава правото на наследниците на Ж. Д. М. – ползвател по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ да придобият правото на собственост, при изпълнение на условията на § 4а, 4д и 4з от ПЗР на ЗСПЗЗ върху 600 кв.м. от имот с идентификатор 14831.6512.1084, находящ се в м. Терасите, землището на [населено място], район П., СО.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила.

По разноските.

На жалбоподателите разноски не се дължат.

С оглед изхода на спора на ответника следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за юрисконсулт, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника - юрисконсулт при разглеждане на делото, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в минимален размер на 66,47 евро /130 лв./. Разноските следва да бъдат възложени солидарно на четиримата жалбоподатели.

На заинтересованата страна Е. М. също се дължат разноски, за извършването на които са представени доказателства и списък на разноските по чл. 80 ГПК. М. претендира присъждане на сумата от 1500 лв. за адвокатско възнаграждение. Жалбоподателите В. К. Л. и Л. К. Л. чрез адв. А. са възразили срещу размера. Поради това, на основание чл. 63д, ал.2 ЗАНН съдът следва да съобрази правната и фактическата сложност на делото. Предвид това и на основание чл. 36, ал.3, изр. последно ЗА, вр. чл. 63д, ал. 2 ЗАНН, вр. 18, ал.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа, възнаграждението за заинтересованата страна следва да бъде определено в размер на 715,81 евро /1400 лв./.

На заинтересованата страна И. П. Б. също се дължат разноски, като същата претендира такива за оказана от адв. И. безплатна правна помощ по чл. 38, ал.1, т.3 ЗА. Предвид това и на основание чл. 36, ал.3 ЗА, вр. чл. 63д, ал. 2 ЗАНН, вр. 18, ал.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа, възнаграждението за заинтересованата страна следва да бъде определено в размер на 255,65 евро /500 лв./. Разноските следва да се заплатят на адв. И., тъй като същия е оказал безплатна правна помощ на заинтересованата страна.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 9282/21.05.2026 г., постановено по гр.д. № 65005/2022 г. на СРС, 29-и състав.

ОСЪЖДА В. К. Л., с ЕГН [ЕГН], Л. К. Л., с ЕГН [ЕГН], А. Ц. Р., с ЕГН [ЕГН] и Й. С. Й., с ЕГН [ЕГН], солидарно **ДА ЗАПЛАТЯТ** на Столична община сумата от 66,47 евро, представляваща разноски в производството за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА В. К. Л., с ЕГН [ЕГН], Л. К. Л., с ЕГН [ЕГН], А. Ц. Р., с ЕГН [ЕГН] и Й. С. Й., с ЕГН [ЕГН], солидарно **ДА ЗАПЛАТЯТ** на Е. Ж. М., с ЕГН [ЕГН] сумата от 715,81 евро, представляваща разноски в производството за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА В. К. Л., с ЕГН [ЕГН], Л. К. Л., с ЕГН [ЕГН], А. Ц. Р., с ЕГН [ЕГН] и Й. С. Й., с ЕГН [ЕГН], солидарно **ДА ЗАПЛАТЯТ** на адв. К. И., от АК-П., с личен № [ЕГН] сумата от 255,65 евро, за оказана от него безплатна правна помощ на И. П. Б..

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.